

Председник Либерално-демократске партије Чедомир Јовановић је на конвенцији ове странке у Новом Саду рекао да ова организација неће наћи своју срећу у рату са Борисом Тадићем и Демократском странком. Без обзира на то што у својим све необузданијим и разобрученијим наступима води неку врсту политичког рата ниског интензитета управо против ове стожерне странке владајуће коалиције, он има довољно политичке флексибилности и прагматичности да у потпуности не затвори могућност постизборне коалиције управо са Демократском странком.

Основно је питање да ли ће Демократска странка наћи своју срећу у избегавању да се јасно одреди према политичкој идеологији Либерално-демократске партије. Већ је постало правило да се владајућа партија не изјашњава о све екстремнијим испадима председника ЛДП свдећи своја реаговања на узгредне изјаве својих функционера, да се ради о праву на слободу мишљења и да томе не треба придавати већу пажњу. Очигледно је да јасног одређења нема, што се свакако да тумачити тиме да се ЛДП може надати коалицији са ДС која је спремна да ствара нову владајућу већину и са оним странкама које руше темељна одређења устава, а и досадашње прокламоване државне и националне политике. У питању је основни постулат наше савремене политике, а огледа се у нужности одржавања политике стабилности, функционисања система, формирања најсврхисходније и најпрагматичније владе.

Када је овај државни разлог у питању, онда није случајно да све чешће можемо чути како наши политичари понављају своју омиљену мантру да у политици никад не реци никад и то је универзална одступница за рушење свих основних начела демократске политике и поништавање саме суштине политичке делатности у којој мора постојати неки корпус идеја својствених одређеном политичком или идеолошком подухвату. Ако у спољној политици имамо црвене линије одржања наше државне и националне политике зар онда није нормално очекивати да црвене линије начелности морају да функционишу и у остваривању унутрашње политике или је на нашој политичкој и страначкој бувљој пијаци све на продају, у шта смо се могли већ у великој мери уверити. Тако Демократска странка све више губи могућност и прилику да јасно обележи политички простор у коме нема места за странке које својим деловањем руше основне принципе државне и националне политике, без обзира на то што се позивају да су управо оне фундаментални фактор у европским интеграцијама и модернизацији Србије. Али ако се на обележавању 22-годишњице обнављања рада Демократске странке каже да ће ова странка бити на власти све док Србију не уведе у Европску унију онда се у ствари шаље порука да је већ створен апсолутни политички алиби да се под фирмом остваривања проевропске политике стварају најбизарнији и најнепринципијелнији политички савези па и одржавање коалиције са Лигом социјалдемократа Војводине и све извеснији улазак у

политички савез са Либерално демократском партијом. У овом случају се само примењује већ опробани рецепти „успешне“ београдске и војвођанске коалиције у којима је остварен готово идиличан политички брак између ДС, СПС, ЛДП и ЛСВ иако се у Београду не ради о вођењу политике како то упорно тврди градоначелник Драган Ђилас, као да су њега на седници Скупштине града изабрали независни и неполитички одборници, а не послушни војници партије коју управо и чине ову добитничку политичку коалицију.

Ако Демократска странка не реагује на последње у низу политичких егзибиција, неаргументованих тврдњи и најприземнијих политикантских флоскула могућих постизборних коалиционих партнера, онда се може извући сасвим очекиван закључак да се ДС слаже са оваквим тврдњама (уз пригодна ограђивања) својих садашњих и будућих политичких савезника на месијанском послу увођења Србије у Европску унију. Ево само неколико најважнијих примера. Ненад Чанак: „Војводина је настала након револуције 1948, а Србија (тек) на Берлинском конгресу 1878. и то је само један од аргумената да заслужимо већу самосталност и своје правосуђе и полицију, односно законодавну и извршну власт. Мора тачно да се израчуна без чега је све Војводина остала у претходне две деценије и то јој се мора вратити, а Војвођани и Војвођанке морају бити обештећени за све изгубљено. Ми смо били федерална јединица са својом законодавном, судском и извршном влашћу, имали смо Председништво и врховни суд, а сада треба да смо пресрећни што смо у ситуацији да нам овде остану све паре од пецарошких дозвола.“. Чедомир Јовановић: „Видим Либерално демократску партију у следећој влади јер се само тако Србија може фундаментално променити. Из овог живог блата неће нас извести демократе, јер смо у њему због њихових слабости. Србија је увек страдала због тога што није била способна да разуме Босну и да допринесе оној врсти развоја Босне који је неопходан како проблеми те Босне не би уништили саму Србију. Тачно је Република Српска је направљена и на геноциду. На сребреничком геноциду, на етничком чишћењу незабележеном у Европи после Другог светског рата. То није она црква која окупља наше породице на слави, није она црква због које ми проводимо Бадње вече у друштву своје деце, то није она црква којој се радујемо кад идемо на крштења своје деце то је само један мутант погрешне политике која је уништила све и дошла до нас овде. Ето нас данас у 2012. години на Новосадском кеју где је мала разлика између односа црквених великодостојника према градоначелнику Новог Сада у односу на оно што се 1941. године дешавало на том кеју.“

Жарко Кораћ: „Није дакле реч само о компензацији за Косово, него и о накнадној историјској потврди тезе да распад Југославије није произвео српски народ већ да су српском народу наводну ускраћена она права која су имали други народи у бившој Југославији, а то је да формира државу у оним границама које он сматра праведним, а које никад нису биле спецификоване осим у Шешељевим говорима.“

Након овако формулисаних ставова очигледно је да се не може наставити политика оличена у изјави председника Политичког савета ДС-а Драгољуба Мићуновића да ће ова странка саставити и наредну владу јер је њен коалициони капацитет највећи а ситне неспоразуме треба отклонити и сви са којима се програмски приближавају могу наћи у једној широкој коалицији. Никада и ни у ком случају не треба рећи никад, јер у стварности се околности мењају.

У овако формулисаном ставу Драгољуба Мићуновића можемо видети да ће Демократска странка бити и даље спремна да користи свој највећи коалициони капацитет и то без обзира на то што могући а и садашњи коалициони партнери својим политичким деловањем и идеолошким опредељењима руше основне принципе на којима почива или је некад почивала политика Демократске странке. Али од свега што је Демократска странка некада представљала као политичка организација заснована на јасним демократским и моралним начелима остала је псеудомесијанска идеја о нужности останка на власти све док Србија не уђе у Европску унију, а за остваривање овакве мисије нужни су прагматични политички и идеолошки компромиси без обзира на ситне неспоразуме: Република Српска као геноцидна творевина, негирање државне политике на Косову и Метохији, оптуживање Србије као реметилачког фактора у региону, представљање Србије као земље затроване национализмом и ксенофобијом, проглашавање Српске православне цркве за извориште српског национализма, стално оптуживање Србије да није спремна да призна своју улогу у „агресији“ на Босну и Хрватску и недостатак воље за суочавање са прошлошћу и злочинима учињеним у њено име.

И објављивање нових истраживања бирачког тела којима се говори о сталном расту ЛДП-а јасан су наговештај да се наша јавност припрема на све извеснији улазак ове странке у нову владу заједно су реформисаним социјалистима јер увођење Србије у Европску унију је управо остваривање главног „идеала“ наших садашњих политичких актера да у политици никада не треба рећи никад. Идеје, морална начела, демократски принципи, програмска опредељења и честитост, све то спада у арсенал превазиђене политике јер само промењене околности постају главни стожер за обликовање наше савремене политике и друштвеног живота.

Демократска странка је без обзира на свој велики коалициони капацитет изгубила оно што је најдрагоценије у политици – да својим идејама и програмским опредељењима ствара и одржава политички легитимитет своје политике, али сада се одвија трансфер легитимитета на ЛДП као јединог исходишта истинског европејства и модернизаторства у Србији. Бољу судбину Демократска странка није ни заслужила јер је одржање на власти по сваку цену постало судбинско питање. А када се дође у такву ситуацију онда се ради тог „светог“ циља не бира савезник.